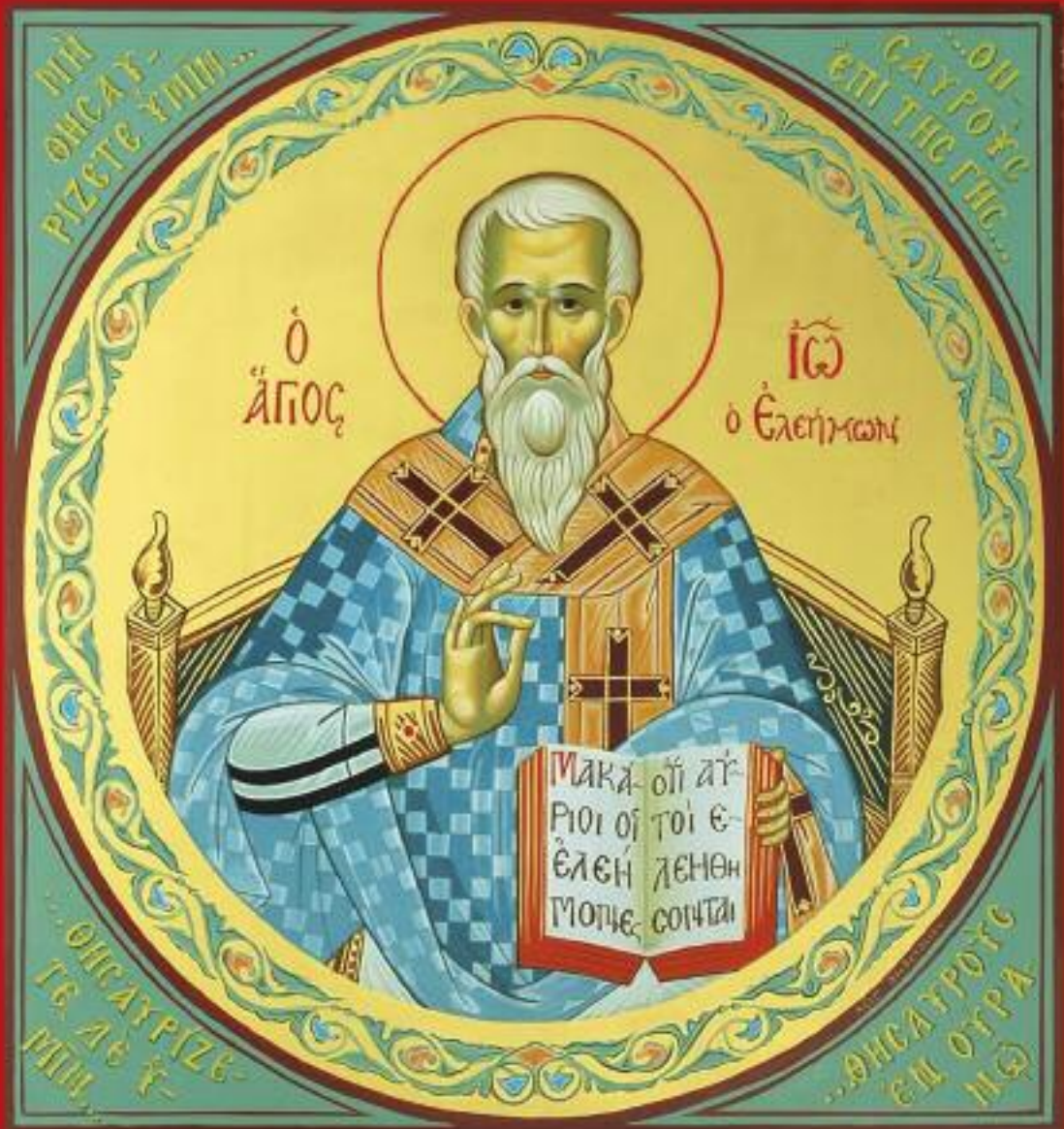

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 30^ο Ἀπριλίου – Ιουλίου 2020

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 30^ο

Έτος 2020

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο

ΜΕΡΙΜΝΑ

ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

A. M. 734 (3793)

Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης

3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικῆς Ἀμύνης 22

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Τηλ. 2310 233 548,

Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ίωάννης Σχοινᾶς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ίωάννης Σχοινᾶς

Παναγιώτης Ἀναστασιάδης

Βασίλειος Τσιτσόλκος

Ήλιος Χαμαμτζόγλου

Τιμὴ φύλλου: 1 εὐρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ

213/296025-73

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

5211-036427-751

ALPHA BANK

846002002000196

EUROBANK

0026.0704.06.0200217643

Γιὰ τὶς καταθέσεις εἰσφορῶν, δωρεῶν καὶ συνδρομῶν σὲ πίστωση τῶν παραπάνω λογαριασμῶν τοῦ Σωματείου, παρακαλοῦμε νὰ ἀφίνεται μῆνυμα μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ποσὸ στὸ τηλέφωνο 2310 233 548, γιὰ νὰ σᾶς στέλνουμε τὴν ὀφειλόμενη ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπορεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα τοῦ Ταμῖα κ. Κωνσταντίνου Καρύδα καὶ στὴ διεύθυνση Ἑθνικῆς Ἀμύνης 22, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Ἐπίσης στὴν περίπτωση ποὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ γραφεῖο σας, μπορεῖτε νὰ τηλεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα 2310 927 440 καὶ 6937 092 430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ίωάννης Σχοινᾶς,

Πρόεδρος

Παναγιώτης Ἀναστασιάδης,

Ἀντιπρόεδρος

Βασίλειος Τσιτσόλκος,

Γ. Γραμματέας

Κωνσταντῖνος Καρύδας,

Ταμῖας

Ίωακείμ Χαμαμτζόγλου,

Μέλος

Ἑλένη Διαμαντοπούλου,

Μέλος

Χριστόδουλος Σαλαμανδράκης,

Μέλος

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

«Ἀντὶ Στεφάνου»

1. Καλλιόπη Νικοπούλου 50 εὐρώ
2. Μαργαρίτα Καλογιάννη 50 εὐρώ
3. Βασιλική Ψύλλα 100 εὐρώ εἰς μνήμην Λουκᾶ Γαβριηλίδη
4. Θεόδωρος καὶ Μαρία Καραπιπέρη 50 εὐρώ εἰς μνήμην Λουκᾶ Γαβριηλίδη
5. Θεόδωρος καὶ Εὐδοκία Καλογιάννη 100 εὐρώ εἰς μνήμην Λουκᾶ Γαβριηλίδη
6. Κων/τίνος καὶ Ἀναστασία Ἀθανασίου 50 εὐρώ εἰς μνήμην Ἀργυρίου Κελλαρτζή
7. Ἀγγελικὴ Κουτσουμπέλα-Παπάζογλου 50 εὐρώ εἰς μνήμην Χρήστου Παπαχριστοδούλου
8. Ἄννα Πεχτελίδου 50 εὐρώ εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Ἀριστοτέλους
9. Δημήτριος Δούκογλου 400 εὐρώ εἰς μνήμην Μυρσίνης
10. Ἀπόστολος Χατζητόλιος 100 εὐρώ εἰς μνήμην τῶν γονέων του
11. Αἰκατερίνη Χαραλαμπίδου 100 εὐρώ εἰς μνήμην Αἰκατερίνης Παλτάκη

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὲς δράσεις τοῦ Σωματείου μας!!!

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Τὴν ἴδια στιγμή, στὴν πόρτα τοῦ χαμόσπιτου ἐμφανίστηκε ὁ γιὸς τοῦ ἀγρότη.

— *Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς σας;* Ρώτησε ὁ καλοντυμένος κύριος.

— *Μάλιστα,* ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ ἀγρότης.

— *Θὰ κάνουμε μία συμφωνία. Ἀρῆστε με νὰ προσφέρω στὸ γιὸ σας τὸ ἴδιο ἐπίπεδο μόρφωσης πού ἀπολαμβάνει ὁ δικὸς μου. Ἄν ὁ μικρὸς μοιάζει στὸν πατέρα του τότε, χωρὶς ἀμφιβολία, μεγαλώνοντας θὰ γίνεῖ κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο καὶ οἱ δυὸ μας θὰ ὑπερηφανευόμαστε.*

Ἔτσι κι ἔγινε..!

Ὁ γιὸς τοῦ ἀγρότη παρακολούθησε τὰ καλύτερα σχολεῖα καὶ ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴ φημισμένη ἱατρικὴ σχολὴ τοῦ νοσοκομείου τῆς Ἀγίας Μαρίας στὸ Λονδίνο.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀποφοίτησή του, ἀνακάλυψε τὴν πενικιλίνη. Τὸ ὄνομά του **Ἀλεξάντερ Φλέμινγκ**..!

Ὁ γιὸς τοῦ εὐγενοῦς κυρίου, πού σώθηκε ἀπὸ τὸ βοῦρκο, χτυπήθηκε ἀπὸ βαριὰ πνευμονία μετὰ ἀπὸ χρόνια. Ὁ μόνος τρόπος νὰ σωθεῖ ἦταν τότε ἡ πενικιλίνη.

Ποιὸ ἦταν τὸ ὄνομα ἐκείνου τοῦ εὐγενοῦς κυρίου; Λόρδος Ράντολφ Τσώρτσιλ. Τὸ ὄνομα τοῦ γιοῦ του; Σέρ Οὐίνστον Τσώρτσιλ!

Πὼς τὰ φέρνει καμιὰ φορὰ ἡ ζωὴ. Ὁ ἀμόρφωτος ἀγρότης,

πατέρα τοῦ πατέρα τῆς πενικιλίνης, ἔσωσε τὴ ζωὴ ἑνὸς παιδιοῦ, πού, μεγαλώνοντας, θὰ κυβερνοῦσε τὴ Μεγάλῃ Βρετανία καὶ θὰ ὀνομαζόταν, διεθνῶς, «*Πατέρας τῆς Νίκης*» τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Ἡ ἔμπρακτῃ εὐγνωμοσύνη τοῦ Λόρδου Ράντολφ Τσώρτσιλ ἀνοίξε τὸ δρόμο στὴ δημιουργία τοῦ Φλέμινγκ, πού ἀνακάλυψε τὴν πενικιλίνη, πού θὰ ἔσωζε —γιὰ δεύτερη φορὰ— τὴ ζωὴ τοῦ γιοῦ του Οὐίνστον Τσώρτσιλ.

Μιὰ θαυμαστὴ ἱστορία δυὸ διάσημων προσωποποιήτων, πού —κι ἐπειδὴ ἦταν διάσημοι— ἔγινε γνωστὴ.

Πραγματικά, ὁ φτωχὸς Σκωτσέζος ἀγρότης ἔκανε ἕνα καλὸ μὲ ἀγνότητα καρδιάς, χωρὶς ὑπολογισμό, γιατί πίστευε ἀπλὰ στὴ δύναμή του. Καὶ τὸ καλὸ αὐτὸ πῆγε ἀνυπολόγιστα μακριά...

ΥΓ: Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλ. Φλέμινγκ ἦταν ἡ Ἑλληνίδα ἱατρὸς Ἀμαλία Κουτσούρη Φλέμινγκ (βουλευτὴς Ἐπικρατείας καὶ διεθνὴς προσωπικότητα). Πρὸς τιμὴν της τὸ Νοσοκομεῖο Μελισσίων πῆρε τὸ ὄνομά της. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλ. Φλέμινγκ (βραβεῖο Νόμπελ 1945), ἔσωσε ἑκατομμύρια ἀνθρώπους!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν
κ. Σωτήρη Κούβελα

Περί τῆς ἐλεημοσύνης γιατί ἡ ἐλεημοσύνη δὲν ἔχει ἐθνικότητα, θρησκεία, φύλο!!!

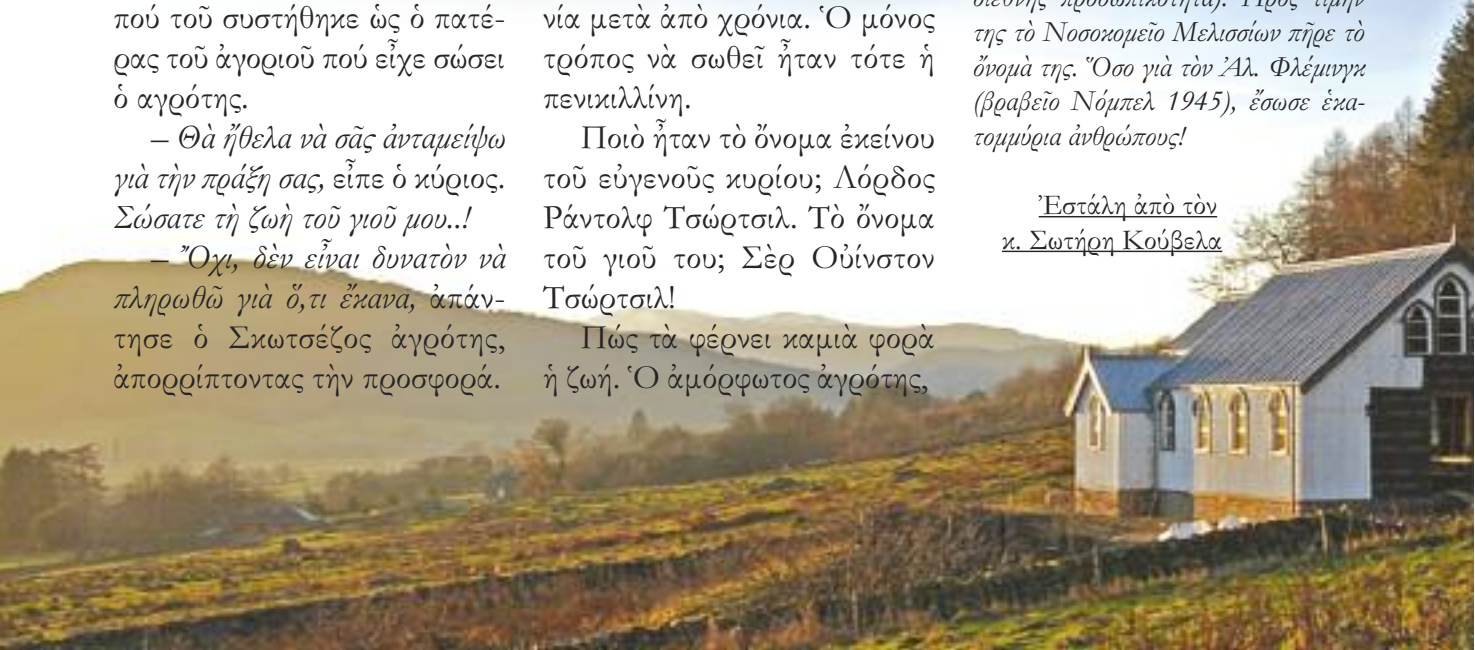
Κάποτε ἕνας φτωχὸς Σκωτσέζος ἀγρότης, ἐνῶ καλλιεργοῦσε τὸ χωράφι του, ἄκουσε τὴ φωνὴ ἑνὸς παιδιοῦ πού κλαίγοντας ζητοῦσε βοήθεια...

Ἀμέσως παράτησε τὰ ἐργαλεῖά του κι ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς βούρκου, ἀπ' ὅπου προέρχονταν οἱ φωνές. Τὶ νὰ δεῖ; Ἕνα τρομοκρατημένο ἀγόρι, βυθισμένο κιόλας μέχρι τὴ μέση στὴ λάσπη, πάλευε μάταια νὰ ἐλευθερωθεῖ οὐρλιάζοντας. Χωρὶς ἀργοπορία ὁ ἀγρότης ἔσωσε τὸ ἀγόρι, πού σίγουρα θὰ πέθαινε ἀργὰ καὶ βασανιστικά...

Τὴν ἐπομένη, μία φανταχτερὴ ἄμαξα μὲ δύο ἄλογα σταμάτησε μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀγροικία του. Κατέβηκε ἕνας καλοντυμένος εὐγενὴς κύριος, πού τοῦ συστήθηκε ὡς ὁ πατέρας τοῦ ἀγοριοῦ πού εἶχε σώσει ὁ ἀγρότης.

— *Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀνταμείψω γιὰ τὴν πράξή σας,* εἶπε ὁ κύριος. *Σώσατε τὴ ζωὴ τοῦ γιοῦ μου..!*

— *Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πληρωθῶ γιὰ ὅ,τι ἔκανα,* ἀπάντησε ὁ Σκωτσέζος ἀγρότης, ἀπορρίπτοντας τὴν προσφορά.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Στὶς παρακαταθήκες πού μᾶς ἄφησε ὁ Ἅγιος Παΐσιος περιλαμβάνεται καὶ ἡ συμβουλὴ του, «ὅ,τι κάνουμε νὰ τὸ κάνουμε γιὰ τὸ Θεό». Συμβαίνει δυστυχῶς νὰ φροντίζουμε μὲ τὶς ἐνέργειες καὶ τὴ συμπεριφορὰ μας νὰ ἀρέσουμε περισσότερο στοὺς ἀνθρώπους, παρὰ στὸ Θεό. Αὐτὴ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια ἔχει γίνει κατὰ-στασὴ στὴ ζωὴ μας, γιατί χάσαμε τὴν αἴσθηση τῆς διαρκoῦς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, πού ἐνῶ τὸ λέμε πὼς εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ τὸ πιστεύουμε αὐτό, τελικὰ τὸ ξεχνοῦμε συστηματικά, καὶ ἐνῶ συνειδητὰ προσπαθοῦμε νὰ εἴμαστε εὐγενεῖς στὴ συμπεριφορὰ μας, γιὰ νὰ ἀρέσουμε στοὺς συνομιλητὲς μας, ξεχνοῦμε πὼς ὅλη μας ἡ ζωὴ ἐξελίσσεται μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ.

Υποχρέωσή μας εἶναι νὰ ἀναρωτιόμαστε ἂν αὐτὰ πού ἀρέσουν σὲ μᾶς, ἂν ἡ συμπεριφορὰ μας πού ἐντυπωσιάζει τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας, γίνεται ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸ Θεό, ἂν εὐαρεστεῖ τὸ Θεό, ἂν ἔτσι μᾶς δίδαξε ὁ Χριστὸς νὰ συμπεριφερόμαστε.

Παλιὰ χρησιμοποιούσαμε τὶς φράσεις «πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸ κάνεις αὐτό», ἢ «βρὲ τὸν ἀθεόφοβο, δὲν φοβᾶται τὸ Θεό;» καὶ ἀκόμη λέγαμε «ἂν θέλει ὁ Θεός» ἢ «ἂν ἐπιτρέψει ὁ Θεός». Νιώθαμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ὅπου καὶ ἂν βρισκόμασταν, καὶ αὐτὸ εἶχε σὰν συνέπεια νὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ μας κόσμια, εὐγενής, συγκρατημένη.

Σήμερὰ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸ ἀνθρωποκεντρισμό, ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ

ἔρθῃ βοηθὸς μας καὶ νὰ μᾶς χαρίζει υἱεία καὶ καλὴ ζωὴ, μέσα ἀπὸ γήινες διαδρομὲς καὶ ἡδονιστικὲς ἐπιδιώξεις. Ἔτσι ὅμως χάνουμε τὴν ἐπαφὴ μας μὲ τὸν οὐρανό,

πού ὅμως βρίσκεται μέσα μας, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ὀξύμωρο. Ἡ πνευματικότητα δὲν εἶναι συνέπεια τοῦ γνωστικοῦ μας ἐπιπέδου, τῆς ἐπίπλαστης εὐγένειας, καὶ τῆς καλῆς μας συμπεριφορᾶς, πού συμπληρώνουν τὴν εἰκόνα μας πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ ἐπικοινωνία μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀνυπόκριτος ἀγάπη, ἀνιδιοτελής καὶ ἀπροσωπὸληπτη, πού μεταφράζεται σὲ φιλανθρωπία πρὸς τὸν ἐμπερίστατο συνάνθρωπό μας, μὲ τὴν ἀγία ταπείνωση καὶ τὴ συνεχὴ μετάνοια.

Ἡ ἀνυπακοὴ πού μᾶς βαραίνει ἀπὸ παλιά, παραμένει σὰν ἓνας μαγνήτης πού μᾶς ἐλκύει μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας, σὲ ἀτραποὺς ἡδονοθηρίας καὶ αὐτονομίας, ὅπου ζοῦμε τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς μας, ἓνα πιθάρι σὰν αὐτὸ τῶν Δαναΐδων, χωρὶς πάτο πού νὰ ἐξασφαλίζει τὴν πληρότητα, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη. Ἡ ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτὸ πού μᾶς λείπει, γιὰ νὰ γεμίσει ἡ ψυχὴ μας μὲ οὐράνια χαρὰ καὶ τὴν πολυπόθητη πληρότητα, ὅπου τὰ πάντα γίνονται φῶς καὶ ἀγάπη καὶ πλέον ἀνενδεεῖς πορευόμαστε πάνω στὸ νερὸ τῆς λίμνης, πού λέγεται ζωή.

Ὅχι, αὐτὰ δὲν εἶναι λεκτικὰ πυροτεχνήματα, ὑποσχέσεις κενὲς περιεχομένου, μεταφυσικὲς πομφόλυγες, ἀλλὰ πράξη καὶ ζωὴ καὶ καθημερινότητα αὐτῶν πού διάλεξαν τὸ δρόμο, πού ὀδηγεῖ στὴν Ἀλήθεια καὶ τὴ Ζωή. Αὐτὸς ὁ δρόμος δὲν εἶναι γιὰ τοὺς λίγους. Ἀπλὰ λίγοι εἶναι αὐτοὶ πού ἐπιλέγουν ἀβίαστα καὶ ἐλεύθερα τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι, ἀπὸ τὸν ὀλισθηρὸ κατήφορο.

Για την πατρίδα

Είναι γνωστό πώς ο Μακρυγιάννης πρωτοστάτησε για την αποδοχή από τον Όθωνα και την **υπογραφή του Συντάγματος της 3ης Σεπτεμβρίου του 1843**. Όμως από την προηγούμενη μέρα προσπάθησε ένα απόσπασμα από χωροφύλακες να τον συλλάβει στο σπίτι του, όπου είχε ταμπουρωθεί και αντιστέκονταν στη σύλληψή του, μαζί με μερικούς φίλους του και την οικογένειά του.

Είδε τον τίμιο αγώνα του ο Θεός και του έστειλε ενισχύσεις, πού έτρεφαν σέ φυγή τους χωροφύλακες, πού τον πολιορκούσαν και την άλλη ημέρα όλος ο λαός της Αθήνας στάθηκε στο πλάι του, αναγκάζοντας τὸ βασιλιά νὰ υπογράψει τὸ Σύνταγμα.

Ο λαϊκὸς ποιητὴς τῆς ἐποχῆς τοῦ Μακρυγιάννη Νικήτας Σουλιώτης στὸ δράμα του «*Δημήτριος Καλλέργης*» περιγράφει πολὺ παραστατικὰ τὸν ἥρωισμό τοῦ Μακρυγιάννη ἐκείνη τὴ βραδιά γράφοντας.

Ἐνταῦθα συνηθροίσθητε νεκρὸν τάχα ἢ ζῶντα δία νὰ μὲ συλλάβετε, ὦ πουλημένα ὄντα. Νευρόσπαστα, τυραννικά, ξενοκρατίας κλάδοι, τὸ ἔθνος ἐφραντάσθητε νὰ στείλετε στὸν Ἄδην. Οἰκτεῖρω τὴν μωρίαν σας, τὴν ἀθλιότητά σας καὶ

τὴν ἀνοησίαν σας καὶ τὰ κινήματά σας.

Μὲ βαθιὰ πίστη στὸ Θεὸ ὁ Μακρυγιάννης, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν τιμιότητά του, ἀναλώθηκε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων, πού τοὺς πλάκωνε ἡ σιλαβιὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ μέχρι τελευταίας του ἀναπνοῆς προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἐνώσει, προκειμένου νὰ προκόψει τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος, πού καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴ του ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ, σπαράζονταν εἴτε ἀπὸ ἐμφύλιες δια-

μαστε πολὺ προσηκτικοὶ στὶς συμπεριφορὲς μας, καθὼς ἔχουμε πλούσια προῖστορία ἐμφύλιας διαμάχης.

Φυσικὰ καὶ εἴμαστε ἓνα μικρὸ κράτος, μία μικρὴ χώρα, πού ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ εἰλικρινεῖς φίλους καὶ συμμάχους, μέσα σὲ ἓνα κόσμον μὲ μεγάλες χώρες καὶ μεγάλες δυνάμεις, ἀλλὰ ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Μακρυγιάννης ἔχουμε Παντοδύναμον Θεό, κι αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχουν ὑπόψη τοὺς οἱ ἐξωτερικοὶ μας ἐχθροί, πού ἐπιβουλεύονται τὴν ἀνεξαρτησία μας καὶ ὀρέγονται τὸν πλοῦτον πού παράγει ὁ τόπος μας.

Τὸ δικὸ μας ἔργο εἶναι μετάνοια καὶ ταπείνωση, νὰ πάψουμε νὰ μετατρέπουμε τὴν πατρίδα μας σὲ ἓνα ἀπέραντον χωράφι φιληδονίας καὶ φιλαργυρίας, καὶ μὲ ἐνότητα καὶ ἀπόλυτη ἐμπιστο-

σύνη στὸν Κύριον καὶ Θεὸν μας Ἰησοῦ Χριστό, νὰ πορευόμαστε πιασμένοι χέρι μὲ χέρι, τὸ δρόμον τὸν καλὸ, τῆς χαρὰς καὶ τῆς εἰρήνης, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Παναγίας μας καὶ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ἐνημέρωσαν καὶ μᾶς προετοίμασαν, μὲ γραπτὲς ὁδηγίες, προκειμένου νὰ ἀπολαύσουμε τὴν πολυπόθητη πληρότητα, πού παρέχει ἡ συνάντησή μας μὲ τὸ Χριστό μας.

μάχες συμφερόντων, εἴτε ἀπὸ τοὺς Βαβαρούς, πού εἶχαν μετατρέψει τοὺς ἥρωες καὶ ἐλευθερωτὲς σὲ ζητιάνους μέσα στὴν πατρίδα τους, πού μὲ τὸ αἷμα τοὺς τῆς χάρισαν τὴν ἀνεξαρτησία της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ χρόνος ἐξελίσσεται σπειροειδῶς, ὅπως λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλαδὴ ἐξελίσσεται καὶ γραμμικὰ ἀλλὰ καὶ κυκλικὰ, ὁπότε ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, θὰ πρέπει νὰ εἰ-

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Πάσχα τῶν Ἑλλήνων Πάσχα, Πάσχα τῆς Ἀγάπης Πάσχα,
Πάσχα τῶν Ἀγγέλων

Αὐτὴ τῇ διάβαση ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας στὸν κόσμο τῆς σωτηρίας γιορτάζουμε κι αὐτὸ τὸν Ἀπρίλιο καὶ λαμπρύνεται ἡ ζωὴ μας, καθὼς οἱ καμπάνες κραυγάζουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμη τὸ γεγονός.

Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἑλληνες τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὸ Πάσχα εἶναι ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς πίστεως μας, γιατί ἀπλὰ ἡ ζωὴ μας εἶναι ζυμωμένη μὲ αὐτὸ τὸ γεγονός, πού τὸ ζοῦμε κάθε φορὰ σὰν νὰ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καὶ τὸ χαιρόμαστε σὰν ἀνάσταση τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ τὸν τάφο τῆς σχεδιασμένης περιρρέουσας ζοφώδους ἀκολασίας, στὸ Φῶς τῆς Ἀλήθειας, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης.

Εἶναι βαθιὲς οἱ ρίζες αὐτῆς τῆς πίστεως μέσα στὸ ὑποσυνείδητό μας κι ἔχουν γίνει δομικὸ στοιχεῖο τῆς ὑπαρξῆς μας, γι' αὐτὸ κι ἂν ἔχουμε ἀμβλυνθεῖ ψυχικὰ μέσα στὸ χρόνο ἀπὸ τὸ βομβαρδισμό ἀποπροσανατολιστικῶν ἐρεθισμάτων, μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ἀνασταίνεται τὸ αἰώνιο στοιχεῖο τῆς ὑπαρκτικότητάς μας, πού μπορεῖ νὰ βρῖσκεται σὲ ὕπνωσι καὶ νὰ κοιμᾶται, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ χαθεῖ, γιατί τὸ θέλουν καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐπιβάλουν μὲ Νόμους ἄνομα συμφέροντα καὶ ἐπιδιώξεις συγκεκριμένων κύκλων.

Ἔτσι τῇ βραδιά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας ὅλη ἡ Ἑλλάδα, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, μὲ τίς λαμπάδες στὰ χέρια μας δίνουμε τὸ παρὼν σὺν αὐλὲς τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μας, γιὰ νὰ βροντοφωνάξουμε Ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καὶ μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης, τὴν ἀντιφώνηση Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος, νὰ ἐπιβεβαιώσουμε τὴν πίστη μας στὴ μόνη Ἀλήθεια μέσα στὴν κόλαση τοῦ ψεύδους, πού ζοῦμε καθημερινά.

Ἡλεκτρίζεται τότε ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάδα γιορτάζει τὸ γεγονός σὰν μία ἀναγέννηση τοῦ Ἔθνους μας καὶ ἀρχίζουν τὰ τραγού-

δια κι οἱ χοροί, τὸ φαγοπότι καὶ οἱ εὐχές, οἱ ἀγκαλιὲς καὶ τὰ φιλιὰ, χωρὶς ἰδιοτέλεια, ἀφοῦ ὅλοι γινόμαστε γιὰ λίγο δυστυχῶς μία οἰκογένεια, ὅλοι ἀδελφία ἀπὸ ἓνα Πατέρα Χριστὸ καὶ μία μητέρα τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Καὶ ἡ Παναγία μας χαίρεται πού μᾶς βλέπει ὅλους ἀδελφωμένους κι ἀγαπημένους, γιατί ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ γέφυρα, πού μᾶς ἔνωσε μὲ τὸ ἐπέκεινα καὶ ζοῦμε τὴν προστασία της καὶ τὴν ἀνεξάντλητη ἀγάπη της πρὸς τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Πατρίδα μας αἰσθητά, κάθε φορὰ πού θὰ ἀκουστεῖ τὸ βοήθα Παναγιά.

Θὰ θέλαμε βέβαια νὰ εἶναι ἡ κάθε μέρα μας Πασχαλιά, ἀλλὰ οἱ μέριμνες τῆς ζωῆς, ἔτσι ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ πλέον ἡ ζωὴ μας, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν κάτι τέτοιο, ἀφοῦ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε πλέον πρακτικὲς πραγματικὲς καὶ τεχνητὲς δυσκολίες στὴν καθημερινότητά μας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸ μας πού ὅλα τὰ ἐρεθίσματα πού δέχεται καθημερινὰ τὸν ὠθοῦν στὴν καλλιέργεια τῶν παθῶν του.

Νομοτελειακὰ ὅμως θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ στιγμή, πού ὅλοι μας θὰ ζητήσουμε τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ μας, γιατί εἴτε τὸ ἔχουμε συνειδητοποιήσει εἴτε ὄχι ὁ Χριστὸς εἶναι πού δίνει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη, πού τίς ἔχουμε πολὺ μεγάλη ἀνάγκη, ὅπως ἔχουμε καταντήσει πλέον κουρασμένα παλικάρια.

ΜΑΪΟΣ

Ο μήνας τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν ἀρωμάτων,
τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας, πῶς σύντομα ἡ εὐλογία
τοῦ Θεοῦ θὰ μεστῶσει τοὺς καρποὺς τῆς φύσης καὶ θὰ καταζιώσει τοὺς
κόπους τῶν γεωργῶν, πού ὄργωσαν καὶ ἔσπειραν, πού κλάδεψαν καὶ πότισαν,
πού λίπαναν καὶ ράντισαν, μὲ τὴν προσδοκία πῶς καὶ πάλι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ θὰ
αὐξήσει τοὺς καρποὺς καὶ θὰ εὐφράνει τὰ σώματα καὶ τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

Γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς φύσης ὁ **Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος**, πού τὴ μνήμη του
γιορτάσουμε στὶς 8 αὐτοῦ τοῦ μήνα, μᾶς λέει μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, πῶς κάθε κλίμα πού δεί-
χνει ὅτι θὰ φέρει καρπὸ ὁ Θεὸς τὸ καθαρίζει καὶ τὸ περιποιεῖται ἔτσι ὥστε νὰ φέρει περισσότερο
καρπὸ, ἐνῶ αὐτὸ πού δὲν δείχνει πῶς θὰ φέρει καρπὸ τὸ κόβει καὶ τὸ ἔχει γιὰ κάψιμο.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, κόρης τοῦ Ἰωσήφ
τοῦ Μνήστωρος, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ εἶναι ἀπὸ μικρὸς κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὴ
ζωὴ Του, γι' αὐτὸ καὶ ἦταν ὁ ἀγαπημένος τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἰάκωβο κατατάχτη-
καν στοὺς μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους, πού συνόδευαν τὸ Διδάσκαλο στὸ κηρυκτικὸ καὶ θαυματουργ-
γικὸ Του ἔργο συνεχῶς.

Μὲ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο ξεχώρισαν οἱ τρεῖς πού ἔπαιρνε ὁ Χριστὸς μαζί Του στὶς ἰδιαιτέρες
στιγμὲς Του καὶ ὁ μοναδικός, γιὰ τὸν ὁποῖο λέγεται πῶς μετέστη στὸν οὐρανὸ ζωντανός, ἐνῶ εἶναι
ὁ Ἰωάννης ὁ συγγραφέας τῆς Ἀποκάλυψης, τοῦ τελευταίου βιβλίου τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπου πε-
ριγράφεται τὸ ὄραμα πού τοῦ ἔδειξε ὁ Χριστὸς σχετικὰ μὲ τὰ μελλοντικὰ Του σχέδια, αὐτὰ πού
θὰ συμβοῦν πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο τώρα ζοῦμε.

Τὸ εὐαγγέλιο καὶ οἱ τρεῖς Καθολικὲς Ἐπιστολὲς τοῦ Ἰωάννου, ἀποκαλύπτουν μὲ καταπληκτικὴ
σαφήνεια τὸ τί σημαίνει πῶς ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη ἀνιδιοτελὴς καὶ ἀπροσωπώληπτη, ἀλλὰ καὶ τί κα-
θίσταται ὁ ἄνθρωπος, πού καθαρισμένος ἀπὸ τὰ πάθη του καὶ φωτισμένος μὲ τὸ ἀνέσπερο Φῶς τῆς
Θεότητος, γίνεται κατὰ χάρη θεός.

Ἡ ἀτέλειά μας καὶ ἡ ροπὴ μας πρὸς τὶς ἡδονὲς τοῦ βίου εἶναι αὐτές, πού μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ
τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ἡ φιλαυτία μας, πού μᾶς κρατοῦν μὲ πείσμα στὰ μονο-
πάτια τῆς ἡδονοθηρίας, καὶ δὲν γευόμαστε ὁλοκληρωτικὰ τὶς χαρὲς τοῦ οὐρανοῦ σὰν παιδιὰ τοῦ Χρι-
στοῦ, πού μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ μᾶς περιμένει γιὰ νὰ μᾶς σφίξει στὸ στήθος Του, ὅπως ἔσφιξε τὸν
Ἀπόστολο καὶ Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη τὸ Θεολόγο κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου.

Νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας, ἃς ξεκινήσουμε μὲ μετάνοια καὶ ἐλληνικὸ φι-
λότιμο, τὴν πορεία μας πρὸς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, γιὰ νὰ γευτοῦμε τὰ δῶρα τῆς Ἀναστάσεως,
τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη, τὴ χαρὰ αὐτὴ πού ἔνωσαν οἱ Μυροφόρες, ὅταν συνάντησαν τὸ Χριστὸ
μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ τὴν εἰρήνη πού βίωσαν οἱ Μαθητὲς Του, ὅταν τοὺς ἐπισκέφθηκε στὴ
Γαλιλαία, ὅπως τοὺς τὸ ὑποσχέθηκε καὶ τοὺς εἶπε εἰρήνη ὑμῖν.

Μελετώντας τὰ κείμενα πού μᾶς ἄφησε ὁ ἀγαπημένος τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος θὰ μπορέσουμε
νὰ γνωρίσουμε καλύτερα τί σημαίνει ἀγάπη Χριστοῦ ἀνιδιοτελὴς καὶ ἀπροσωπώληπτος καὶ ἔτσι ἴσως
προχωρήσουμε λίγο παραπέρα στὴν αὐτογνωσία μας.

Ιούνιος

Στις 26 αὐτοῦ τοῦ μήνα τιμοῦμε τὴ μνήμη τοῦ **Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ Θεσσαλονικέα**. Στὸ συναξάρι ἀναφέρεται σὰν ἐπίγειος ἄγγελος καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, πού γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε στὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς πόλης πού μᾶς ἔλαχε νὰ ὑπηρετοῦμε σὰν Μέριμνα τῶν Πτωχῶν, καὶ νὰ συμπαραστεκόμαστε στοὺς ἀνθρώπους της πού δοκιμάζονται οἰκονομικά, τοὺς ἐμπερίστατους καὶ ἀναγκασμένους, πού χτύπησαν τὴν πόρτα μας καὶ ζήτησαν τὴ βοήθειά μας.

Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ τὸν προόρισε ὁ Θεός, βλέποντας τὴν προαίρεσή του, νὰ Τὸν ὑπηρετήσει μὲ ἀπόλυτη αὐταπάρνηση, ἀφήνοντας πίσω τὰ καλούδια τοῦ κόσμου, πού δὲν τοῦ ἔλλειπαν, ἀκολουθώντας τὴ μοναχικὴ ζωή. Στὸ Μοναστήρι ὅπου κατέφυγε, ἔδειξε τὸ μέγεθος τοῦ ἔρωτά του γιὰ τὸ Χριστό, ἀγωνιζόμενος κατὰ τρόπο ὑπεράνθρωπο, καλλιεργώντας ὅλες τὶς ἀρετὲς καὶ ἰδιαίτερα τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἐγκράτεια, ἀποφεύγοντας ἔτσι τὶς ἀστοχίες τῆς κενοδοξίας καὶ μὲ τὴ λίγη τροφή μὲ τὴν ὁποία συντηροῦνταν μποροῦσε νὰ παραμένει ἄγρυπνος τηρητῆς τῆς θέλησης τοῦ Θεοῦ καὶ σώφρων ὑπηρέτης τῶν μοναχικῶν καθηκόντων του.

Διαβάζοντας τὰ συναξάρια τῶν Ἀγίων τοῦ Χριστοῦ θαύμαζε τὰ κατορθώματά τους καὶ ἰδιαίτερα τοὺς στυλίτες, πού ἐξέθεταν τὸν ἑαυτὸ τους στὶς δοκιμασίες τοῦ καιροῦ μένοντας ἐκτεθειμένοι στὶς παγωνιές, τὶς βροχὲς καὶ τὸν καύσωνα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχή.

Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ προσπαθήσει νὰ τοὺς μιμηθεῖ κι ἔτσι μία μέρα ἀνέβηκε σὲ μία ἀμυγδαλιά ὅπου ἐπάνω σὲ ἓνα κλαδὶ ἔφτιαξε τόπο γιὰ νὰ μείνει καὶ πράγματι ἔμεινε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κλαδὶ γιὰ τρία χρόνια, χωρὶς νὰ ἔχει τὴν ἄνεση πού ἔχει ἡ πλατιὰ ἐπιφάνεια ἐνὸς στύλου.

Προσπάθησαν οἱ μαθητὲς του νὰ τὸν πείσουν νὰ κατέβει ἀπὸ τὸ δένδρο, ἀλλὰ δὲν ἐνέδωσε περιμένοντας νὰ πάρει τὴ συγκατάθεση τοῦ Χριστοῦ πρὶν κατέβει, ἂν καὶ οἱ μαθητὲς του εἶχαν

ἐτοιμάσει κελὶ γιὰ νὰ μείνει καὶ νὰ τοὺς διδάσκει. Στὰ τρία χρόνια τοῦ παρουσιάστηκε Ἄγγελος Κυρίου γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσει πὼς ὁ Κύριος ἐνέκρινε νὰ τοῦ δοθεῖ ἡ χάρις τῆς ταπείνωσης πού ζητοῦσε καὶ νὰ συνεχίσει τὴν ἄσκησή του πλέον σὲ κελί, λατρεύοντας τὸ Θεό.

Πράγματι φώναξε τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε τὴν ἐπίσκεψή τοῦ Ἀγγέλου καὶ τὴν ἐντολὴ πού ἔλαβε νὰ συνεχίσει τοὺς ἀγῶνες του στὸ κελὶ πού τοῦ ἐτοίμασαν, διδάσκοντας τὸ δρόμο τῆς ἄσκησης, τῆς λατρείας καὶ τῆς ἀφιέρωσης στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τοὺς ἀγῶνες του αὐτοὺς ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ χάρισμα τῶν θαυμάτων κι ἔτσι ἀπάλλαξε κάποιον νέο ἀπὸ δαιμόνιο πού τὸν ταλαιπωροῦσε, ἐνῶ ἀκούγοντας τὶς παρακλήσεις κάποιας τυφλῆς γυναίκας, τῆς χάρισε τὸ φῶς της, ἀποκαθιστώντας πλήρως τὴν ὄρασή της.

Ὅταν χρειάστηκε νὰ ζητήσουν οἱ Θεσσαλονικεῖς ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸ νὰ ἐγκαταστήσει στὴν πόλη Ἐπαρχο μὲ στρατιωτικὴ δύναμη, προκειμένου νὰ διαφυλαχτεῖ ἡ πόλη ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς βαρβάρων, πού ἔρχονταν καὶ τὴ λεηλατοῦσαν καθὼς δὲν εἶχε φρουρά, ἐξέλεξαν ὁμόφωνα τὸν Ὁσιο σὰν κομιστὴ τοῦ αἰτήματός τους, πού καὶ μὲ μόνη τὴν ἐμφάνισή του καὶ τὴ φήμη του ἔφερε τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα καὶ προστατεύτηκε ἡ Συμβασιλεύουσα ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων.

Ι ο σ ῆ λ ι ο ς

Διαβάζουμε στὰ συναξάρια τοὺς βίους τῶν Ἀγίων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ διαπιστώνουμε πὺς αὐτὰ πού τοὺς ἀνέδειξαν ἦταν ἡ μετουσίωση τῆς ἀγάπης τους πρὸς τὸ Χριστὸ σὲ προσευχὴ καὶ ἄσκηση, ὁ ἀγώνας τους γιὰ ἀρετὴ καὶ ταπείνωση, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποταγὴ τους ἀπὸ τὸ κοσμικὸ φρόνημα μέσα ἀπὸ τὴ μετάνοια καὶ τὴ μετοχὴ τους στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτὸ διαπιστώνουμε καὶ στὸ συναξάρι τοῦ Ἁγίου Σισώη τοῦ μεγάλου, πού γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο τὴν ἐποχὴ πού ἔλαμπε τὸ ἄστρο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου, πού ἦταν καὶ τὸ πρότυπο τοῦ Ἁγίου, τὸ βίο τοῦ ὁποίου προσεγγίζουμε αὐτὴ τὴ φορὰ στὰ σημειώματα τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἀπὸ παιδὶ ὁ Ἅγιος Σισώης, ἐπιθύμησε νὰ μιμηθεῖ τὰ κατορθώματα τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου καὶ ἔτσι ξεκίνησε ἔφηβος ἀκόμη νὰ καταταχθεῖ στὴν ὀνομαστὴ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ Σκήτη τῆς Νιτρίας, ὅπου ἀσχοῦνταν περίπου χίλιοι μοναχοὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ὁσίου Ὡρ.

Νωρὶς ξεχώρισε μεταξύ τῶν συνασκητῶν του, καθὼς ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ταπείνωση τὸν ἀγώνα καλλιέργειας τῶν ἀρετῶν, ἐπιλέγοντας τὰ πιὸ ταπεινὰ διακονήματα καὶ λογίζοντας τὸν ἑαυτὸ του σὰν τὸν κατώτερο ὅλων, πού δὲν ἔκανε καμιά προκοπὴ.

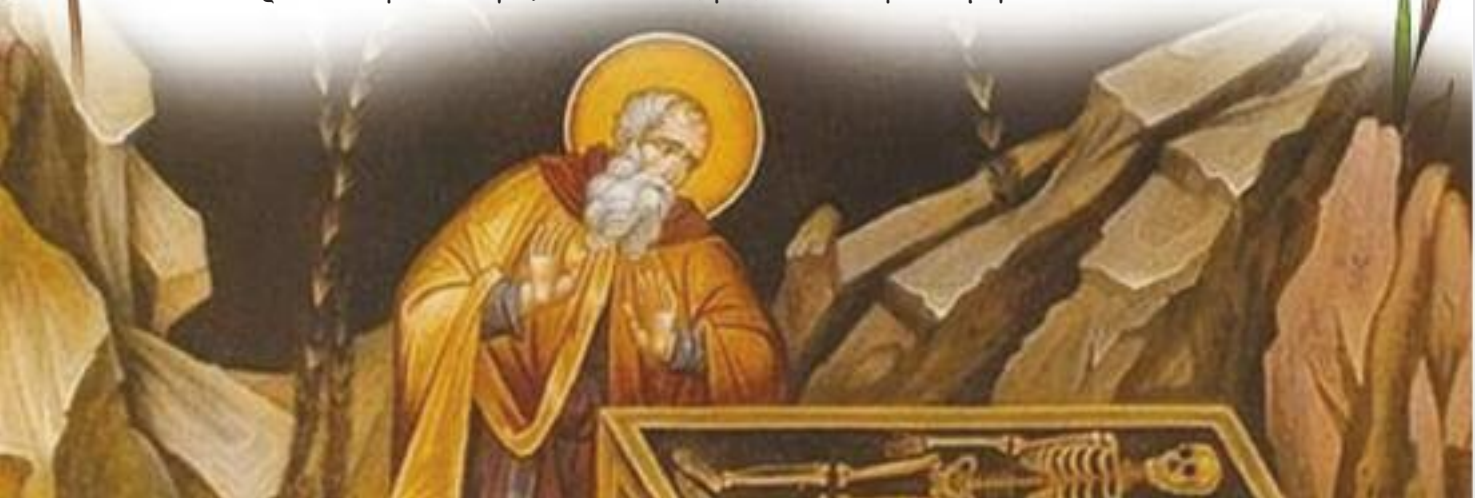
Ἐχοντας πολὺ μεγάλη ἐκτίμηση στοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου θέλησε νὰ βρεθεῖ κοντὰ του, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε γιατί ἐντωμεταξὺ κοιμήθηκε ὁ Μέγας Ἀντώνιος. Ἄφησε ὅμως τὴν πολυάνθρωπη Σκήτη τῆς Νιτρίας καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ ὄρος ὅπου ἀσκήτεψε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, γιὰ περισσότερη ἡσυχία καὶ μεγαλύτερους ἀσκητικούς ἀγῶνες.

Σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἔμεινε γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ ἔφτασε σὲ πολὺ ὑψηλὰ ἐπίπεδα πνευματικότητας, καλλιεργώντας πάντοτε τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ συνιστώντας στοὺς προσκυνητὲς πού τὸν ἐπισκέπτονταν νὰ ἀγωνίζονται μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία, λογίζοντας τὸν ἑαυτὸ τους σὰν τοὺς κατώτερους ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Γιὰ τοὺς πολλοὺς τοῦ ἀγῶνες καὶ τὴν ἐντρύφησή του στίς κορυφές τῶν ἀρετῶν ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ ἀνασταίνει νεκρούς, κάτι πού τὸ ἔκρυβε γιὰ νὰ μὴν τὸν δοξάζουν οἱ ἄνθρωποι καὶ βλάβουν τὴν ἀγαπημένη του ταπεινοφροσύνη, πού τὸν ἀνέδειξε μέγα ἀσκητὴ.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου του θεώρησαν καλὸ οἱ μαθητὲς του νὰ τὸν κατεβάσουν ἀπὸ τὸ ὄρος ὅπου ἀσκήτεψε σὲ κάποιο οἰκισμό, ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ προσφέρουν κάποια ἄνεση, πού θὰ παρηγοροῦσε τὴν ἀνημποριά του, ἀλλὰ ὁ Ὁσιος τοὺς ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν καὶ πάλι στὸ κελὶ του στὸ ὄρος, γιατί καὶ μόνη ἡ σκέψη πὺς βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου τούτου, τὸ στεναχωροῦσε, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἐλευθερία πού τοῦ ἔδινε ἡ σκέψη τῆς ζωῆς στὴν ἐρημο.

Τέλος κατὰ τὴν ὀσιακὴ κοίμησή του ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του, καθὼς εἶχε πλέον καταστεῖ ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος, πού συνέχιζε νὰ βάζει ἀρχὴ μετаноίας, γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ του, πού τὸν ἀνέδειξε μέγα ἀσκητὴ. Στὸ Γεροντικὸ βρίσκουμε πλῆθος ἀπὸ τοὺς λόγους του, πού ἄφησε σὰν παρὰκαταθῆκες σὲ ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, πού ἐπιθυμοῦμε ὅμως νὰ γευτοῦμε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπολογία, πού κανένας μας δὲν θὰ τὴν ἀποφύγει.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Διαβάζουμε στη **Σοφία Σειράχ** της Παλαιάς Διαθήκης, στην αρχή του δευτέρου κεφαλαίου, «*Παδί μου, ἂν θέλεις νὰ μπεῖς στή δούλεψη τοῦ Κυρίου, φρόντισε νὰ ἐτοιμαστῇς γιὰ δοκιμασίες*». Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια φαίνεται σὲ πολλές πλευρὲς τῆς Ἀγίας Γραφῆς, σὲ πολλὰ ἐπιμέρους κείμενα, ἀλλὰ αὐτὸ μᾶς πληροφορεῖ καὶ ἡ ἐμπειρία μας, σὲ ὅσους τουλάχιστον ἀποφασίσαμε νὰμποῦμε σ' αὐτὴ τὴ δούλεψη.

Τὸ ἔχουμε πεῖ πολλές φορές πὼς σὰν ἄνθρωποι ἔχουμε ροπὴ πρὸς τὸ κακὸ καὶ ἀναφορὰ πρὸς τὸ θεῖο, πού σημαίνει πὼς ἡ πορεία μας πρὸς τὸ Χριστὸ εἶναι ἀνηφορικὴ καὶ ἐπομένως εἶναι πορεία γιὰ ὀρειβάτες, ἀλπινιστὲς καὶ ἀναρριχητές, δηλαδὴ γιὰ ἀθλητὲς πού ἐπέλεξαν αὐτὸ τὸ ἄθλημα τῆς ὀρειβάσις, τῆς κατάρκτης τῆς κορυφῆς τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὅχι γιὰ διασκέδαση καὶ εὐχαρίστηση, ἀλλὰ σὰν τὸν προορισμὸ τους σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

Ἡ ἴδια ἡ φύση αὐτῆς τῆς πορείας, ἀφοῦ εἶναι ἀνηφορικὴ, προῖδεάζει πὼς θὰ συναντήσουμε δοκιμασίες, κούραση, προβληματισμούς, ἀδιέξοδα, διλήμματα, ἀστοχίες, λανθασμένες ἐπιλογὲς καὶ ξεστρατίσματα, γκρεμούς καὶ ἐπικίνδυνα περάσματα. Ἀλήθεια τί εἶναι αὐτὸ πού μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἐπιλογὴ τῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸ θεῖο, μὲ τίς

τόσες δοκιμασίες, τοὺς πειρασμούς καὶ τίς ἀνυπέρβλητες δυσκολίες ὡς πρὸς τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις μας;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι πὼς πρὸς τὰ ἐκεῖ μας ὁδηγεῖ ἡ ἀνθρώπινη φύση μας, πού νομοτελειᾶ μᾶς ὥθεῖ νὰ συναντήσουμε τὸ Δημιουργὸ μας, ἂν θέλουμε νὰ ζήσουμε τὴν πληρότητα πού χαρίζει στήν ψυχὴ μας ἡ συνάντησή

μας μὲ τὸν Πλάστη μας, αὐτὴ τὴν πληρότητα πού καμιά ἡδονὴ αὐτοῦ τοῦ κόσμου δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ικανοποιήσῃ καὶ νὰ βάλῃ πάτο στὸ πιθάρι τῶν Δαναΐδων, καθὼς δὲν ὑπάρχει κορεσμὸς στὸ σύνολο τῶν ἡδονῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ τῶν ἀκόρεστων ἡδονῶν, θὰ εἶναι καὶ θὰ παραμένει τὸ καθημερινὸ μας δράμα, ὅσο θὰ προσπαθοῦμε νὰ γεμίσουμε τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς μας μὲ τίς ἡδονὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τοῦ συμβατοῦ μὲ τὴν ἀμαρτία

καὶ τὴν ἀπανθρωπιά, τὴν κλεψιά καὶ τὴν ἀδικία, τὴν ἄνομη ἐπιθυμία καὶ τὴν ἐμπαθὴ μας πορεία.

Αὐτὸ πού ζητάει ἡ ψυχὴ μας, γιὰ νὰ ἡρεμήσῃ, νὰ εἰρηνεύσῃ, νὰ χαρεῖ, νὰ κορσετεῖ, εἶναι νὰ ζήσει ξανὰ τὴν πληρότητα πού ζοῦσε προπρωτικὰ μέσα στὸν Παράδεισο, συζώντας μὲ τὴ θεϊκὴ ἐνέργεια πού ἐξέπεμπε ὁ Παράδεισος, αὐτὴ τὴν ἐνέργεια πού ζοῦνε οἱ Ἅγιοι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ἕνας ἕρωτας ὑπερβατὸς καὶ ὑπέρλογος, πού εἶναι καρπὸς τῶν ἀγώνων τους γιὰ κάθαρση, φωτισμὸ καὶ θέωση. Τὸ μεγάλο μας δράμα εἶναι πὼς αὐτὴ ἡ θεϊκὴ ἐνέργεια ὑπάρχει μέσα μας δυνάμει καὶ περιμένει νὰ τὴν ἐνεργοποιήσουμε μέσα ἀπὸ τίς δοκιμασίες μας, τὸ φιλότιμο ἀγῶνα μας, τὴν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, τὴν ταπείνωσή μας, τὴ μετάνοιά μας, τὴν ἐπιστροφή μας δηλαδὴ ἀπὸ

τὸ κοσμικὸ πνεῦμα τῶν ἡδονῶν στὸ πνεῦμα τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς θέλει χαρούμενους καὶ εἰρηνικούς, κατὰ τὸ δυνατὸν ἀπαθεῖς καὶ ἀνενδεεῖς, ὅπως εἶναι Ἐνεῖνος, ὁ Ὡν, πού γνωρίζει τίς ἀτέλειες μας καὶ τίς ἀδυναμίες μας, πού φωλιάζουν μέσα στὸ εἶναι μας καὶ προστατεύονται ἀπὸ τὸ αὐτεξοῦσὶ μας καὶ ζητάει νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ στείλῃ τὸ συνεργεῖο καθαρισμοῦ, τοὺς Ἀγγέλους Του νὰ μᾶς ἐτοιμάσουν γιὰ τὴν Ἀνάσταση!

ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ τῆς Ἐκκλησίας μας, «ἄρατε τοὺς πειρασμοὺς καὶ οὐδεὶς ὁ σωζόμενος». Γιατὶ ἄραγε δὲν σωζόμαστε ἂν δὲν ἔχουμε πειρασμούς;

Στὴν Κυριακὴ Προσευχή, τὸ Πάτερ ἡμῶν, ὅπως ἐπικράτησε νὰ λέγεται, ὁ Κύριος μᾶς εἶπε νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Πατέρα Του νὰ μὴν μπαίνουμε σὲ πειρασμό, ἀλλὰ νὰ μᾶς γλυτώσει ἀπὸ τέτοιες καταστάσεις.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐδῶ βλέπουμε μία ἀντινομία. Ἀπὸ τὴ μία μεριὰ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητοι οἱ πειρασμοί, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς γλυτώσει ἀπὸ αὐτούς. Καὶ βέβαια εἶναι πλασματικὴ αὕτὴ ἡ ἀντινομία, γιατί οἱ δυὸ αὐτὲς προτάσεις ἀναφέρονται σὲ διαφορετικὲς περιπτώσεις. Γι' αὐτὸ καὶ λέμε πῶς ἡ ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἀποσπασματικά, ἀλλὰ μὲ τὴν ὀλικὴ γνώση αὐτῶν, τὸ συνολικὸ πνεῦμα πού τις διέπει. Στὴν πρώτη περίπτωση λαμβάνουμε ὑπόψη μας πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔχει πνεῦμα θεοῦ μέσα του, θεϊκὴ ἐνέργεια πού τοῦ εἶναι προσιτὴ καὶ μπορεῖ νὰ μετέχει αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου σὰν παιδὶ τοῦ Θεοῦ ἔχει τις ιδιότητες τοῦ γεννήτορά του καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση ἔχει τὴν ἐλευθερίαν ἐπιλογῶν στὴ ζωὴ του, τὸ αὐτεξούσιο τὸ λεγόμενο, μία ιδιότητα πού τὴ σέβεται ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, πού ποτὲ δὲν τὴν παραβιάζει, σὲ σημεῖο πού νὰ φαίνεται ἀδύναμος ὁ Παντοδύναμος, μία ἄλλη παρεξήγηση καὶ αὕτῃ. Γιὰ νὰ λειτουργήσῃ τὸ αὐτεξούσιο, ἡ ἐλευθερία ἐπιλογῶν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ πρέπει νὰ ἔχει αὕτὴ τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιλέγῃ. Ἄν δὲν ἔχουμε δυνατότητα ἐπιλογῶν, τότε δὲν εἴμαστε αὐτεξούσιοι, δὲν εἴμαστε ἐλεύθεροι, ὅπως γίνεται μὲ τοὺς φυλακισμένους, ὅπου δὲν εἶναι ἐπιλογὴ τους ἡ φυλακὴ, ἀλλὰ μία ἀναγκαστικὴ κατάσταση.

Ὁ Χριστὸς μᾶς λέει: «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθεῖν», ὅποιος θέλει, ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα, δυνητικά, γιατί γνωρίζει τὴν ὕπαρξιν τοῦ αὐτεξούσιου, τῆς πλήρους πνευματικῆς μας ἐλευθερίας, πού εἶναι θεϊκὴ ιδιότητα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαρβίαστη.

Καὶ τὸ ἐρώτημα τώρα εἶναι, πῶς θὰ ἀποδείξουμε ὅτι θέλουμε νὰ εἴμαστε μὲ τὸ Χριστό, λέγοντας ἀπλὰ πῶς καὶ θέλουμε νὰ εἴμαστε μαζί σου Κύριε; Στὴν προκειμένη περίπτωση ἀπαιτοῦνται ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα καὶ αὐτὰ βρίσκονται σὲ πληθώρα μέσα στοὺς πειρασμούς, ὅπου δοκιμάζομαστε ἂν πραγματικὰ εἴμαστε μὲ τὸ Χριστὸ καὶ δὲν βουλευόμαστε μὲ τὸν πονηρό.

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς πέρασε ἀπὸ τὸ στάδιο τῶν πειρασμῶν, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ σωτήριον ἔργον Του, μετὰ μάλιστα ἀπὸ σαραντάμερην ἐκούσια νηστεία ἀσιτίας. Καὶ βέβαια γνωρίζουμε ἀρκετὰ τὸν πειρασμὸ τῆς σταύρωσός Του.

Στὴ δεύτερη περίπτωση ζητοῦμε στὴν προσευχὴ μας νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, ὅχι γιατί δὲν τοὺς χρειαζόμαστε, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι στὰ μέτρα μας, μέσα στὶς δυνατότητές μας, σὲ τέτοια ἔνταση πού νὰ μποροῦμε νὰ τοὺς παλέψουμε, ἀφοῦ μὲ τὴ ζωὴ μας ἤδη ἔχουμε καταταγεῖ στὸ στρατὸ τοῦ Χριστοῦ, ἔχουμε καταθέσει τὰ σχετικὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα καὶ δικαιολογητικά, γι' αὐτὸ καὶ εἴμαστε σὲ κατάσταση προσευχῆς.

Ἐπομένως τοὺς χρειαζόμαστε τοὺς πειρασμούς, γιὰ ἐπιβεβαίωση τῶν ἐπιλογῶν μας, μόνο πού τοὺς θέλουμε γιὰ νὰ παραμείνουμε στὶς θέσεις μας, καὶ ὅχι γιὰ νὰ μᾶς ἐκτρέφουν ἀπὸ τὴν ἐπιλογὴν μας, νὰ εἴμαστε μὲ τὸ Χριστό.

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

**Χαῖρε, τὸ πῶς μηδένα
διδάξασα.**

Ἡ Παναγία μας δὲν μίλησε ποτὲ σὲ κανένα γιὰ τὴ συνάντησή της μὲ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ! Γενικὰ δὲν τὴ βλέπουμε νὰ μαρτυρεῖται πὼς ἔδινε... συνεντεύξεις, κάτι πού θὰ εἶχε καταγραφεῖ ἀπὸ κάποιον συγγραφέα τῶν κανονικῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης ἢ καὶ ἀπὸ τὰ ψευδεπίγραφα ἢ ἀπόκριψα, ὅπως ὀνομάζονται τὰ βιβλία πού ἔχουν ἀναφερθεῖ στὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχουν συμπεριληφθεῖ στὸν κανόνα τῆς ΚΔ, ὅπως π.χ. τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, πού ἀναφέρονται μόνο σὲ μὴ κανονικὸ κείμενο.

Ἀπόκριψα ὀνομάστηκαν τὰ βιβλία, πού εἶχαν εὐσεβιστικὲς τάσεις καὶ ὑπερβολὲς ἢ εἶχαν ὀνόματα τῶν Ἀποστόλων στὴ θέση τοῦ συγγραφέα τους, πού ὅμως ἡ ἐξέτασή τους ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας πού ἔκαναν τὸν κανόνα τῆς ΚΔ ἔδειξε, πὼς ἦταν ψεύτικα τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων, καθὼς ἦταν διαφορετικὸ τὸ ὕφος καὶ τὸ γράψιμο, ἀπὸ τὰ κανονικὰ βιβλία τῶν συγκεκριμένων Ἀποστόλων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα χρησιμοποίησαν ψευδῶς. Τέτοια βιβλία ἀναφέρονται τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Πέτρου ἢ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ κ.ἄ.

Γενικὰ ἡ Παναγία μας διακρίνονταν γιὰ τὴ σεμνότητά της, τὴν εὐγένειά της, τὴν ἐμπιστοσύνη της στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὴν ταπείνωσή της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ δυνατότητά της νὰ ἐκδυσωπεῖ τὸν Υἱὸ της καὶ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς της καὶ Θεὸς ἡμῶν καὶ νὰ ἔχει ἄμεση ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸν Υἱὸ της στὰ αἰτήματα τῶν ἀνθρώπων,

πού μεταφέρει, γι' αὐτὸ καὶ συνηθίζουμε νὰ λέμε τὸ «Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς», ἃν καὶ τὴ δύναμη γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν φυσικῶν κανόνων τὴν ἔχει μόνο ὁ Θεός.

Ξέρουμε βέβαια πὼς ἡ Παναγία μας σὰν μητέρα ἔχει ἄλλη εὐαισθησία καὶ ἀνθρωποπαθῶς ἄλλη προσέγγιση στὸν ἀνθρώπινο πόνο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πράξη τὸ ἔχουμε διαπιστώσει, πὼς ἀκούει τὶς προσευχὲς μας καὶ τὶς μεταφέρει κατὰ τέτοιο τρόπο, πού τὸ θαῦμα εἶναι βέβαιο πὼς θὰ γίνεῖ καὶ πὼς θὰ ικανοποιηθοῦν οἱ ἱκεσίες μας!

Ἀλήθεια πόσο ὑπέροχη εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας καὶ πόση ἀνθρωπιά περιέχει, ὅταν ἀκουμπώντας στὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε στὴν ὑπέρβαση τῶν φυσικῶν κανόνων καὶ τὴ λύση μετὰ τὴν κορύφωση τῆς τραγωδίας, πού βιώνουμε σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο καθημερινά!

**Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα
γνώσιν.**

Ὁ ἄνθρωπος βέβαιος γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς του γνώσεις καὶ τὶς ἱκανότητές του, κατάφερε τελικὰ νὰ διατυπώσῃ ἀπόψεις, πού εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων. Δὲν μπόρεσε νὰ γνωρίσῃ τὸ Δημιουργὸ μέσα ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔφτασε

νὰ μιλάει γιὰ τυχαιότητες καὶ νὰ διατυπώνει θεωρίες ἐξελίξεως, πού δὲν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα.

Τὸ θεωρῶ ἀδύνατο νὰ γνωρίσει κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του, ἂν δὲν γνωρίσει προηγούμενα τὸ Θεό. Καὶ ὁ Θεὸς δὲν γνωρίζεται μὲ λογικοὺς συνειρμούς καὶ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, γιατί τὸ Θεὸ μποροῦν νὰ τὸν γνωρίσουν μόνο αὐτοί, πού τοὺς διαλέγει ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τοὺς ἀποκαλύψει τὴ σοφία Του.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς ἐμεῖς εἴμαστε ἀνεύθυνοι, ἀφοῦ ὁ Θεὸς διαλέγει τοὺς Ἁγίους Του, γιατί ἡ ἐπιλογή γίνεται ἀνάμεσα σ' αὐτούς, πού ἐμπιστεύονται τὸ Θεὸ καὶ ἀγωνίζονται γιὰ νὰ Τὸν εὐαρεστήσουν, κάνοντας τὸ θέλημά Του, ἀφοῦ προηγούμενα ἔχουν παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸ δικὸ τους θέλημα.

Γιὰ νὰ γίνει αὐτό, γιὰ νὰ παραιτηθεῖ δηλαδή κανεὶς ἀπὸ τὸ θέλημά του, χρειάζονται γνώσεις, τόλμη καὶ ἀρετή. Μελετώντας κανεὶς ἐπισταμένα τὴ δημιουργία μέσα στὸ φυσικὸ κόσμον πού ζοῦμε σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐμβαθύνοντας κατὰ τὸ δυνατόν στὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, μπορεῖ μετὰ νὰ καταφέρει νὰ ταπεινωθεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ καταστεῖ ἐπιδεικτικὸς μυστικῶν ἀποκαλύψεων καὶ νὰ ὑπερβεῖ τὸ ἀνθρώπινο γνωστικὸ ἐπίπεδο καὶ νὰ γευτεῖ κάτι ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, κάτι ἀπὸ τὸ χῶρον τῶν πνευματικῶν νόμων!

Ἄν τώρα ὁ ἄνθρωπος κατορθώσει καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωσίν του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του στὸ Θεὸ φτάσει στὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἀθωότητα τῶν μικρῶν παιδιῶν, γίνεται καὶ πάλι δεκτικὸς ἀποκαλύψεων καὶ ἔτσι τὸν ἐμπιστεύεται ὁ Θεὸς καὶ τὸν κάνει κοινωνὸ θεϊκῆς ἐνέργειας, ἀπλότητος καὶ ἀγαθότητος, φορέα ἀγάπης, χαρᾶς καὶ εἰρήνης, μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀδιάλειπτο προσευχή.

Ἡ Παναγία μας μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωσίν της καὶ τὴν ὑπακοή της στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κατόρθωσε νὰ ὑπερβεῖ τίς δυσκολίες πού προκαλεῖ ἡ κοσμικὴ λογικὴ στὸν ἄνθρωπον, ἡ κοσμικὴ σοφία ὅπως λέμε καὶ νὰ δανείσει τὸ σῶμα της γιὰ τὴ σάρκωση τῆς Θεότητος, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν κατὰ τεκμήριον ἀνάξιων δούλων τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Θυμᾶμαι μία συζήτηση, πού εἶχα μὲ μία Ἰνδὴ φοιτήτρια, ἡ ὁποία σπούδαζε στὸ ΑΠΘ καὶ ἐρευνοῦσε συγκριτικὰ στοιχεῖα πολιτισμοῦ μεταξὺ Ἰνδιῶν καὶ Ἑλλάδος. Μοῦ εἶπε λοιπὸν πὼς δὲν μπορούσε νὰ κατανοήσει, γιατί ἔχουμε τὴν Παναγία μας σὰν Θεό.

Βέβαια ἡ Παναγία μας ἦταν προορισμένη ἀπὸ κοιλίας μητρός, νὰ ὑποδεχθεῖ τὴ Θεότητα καὶ νὰ τῆς δανείσει τὸ σῶμα της γιὰ νὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστὸς μας ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Μὲ θαυμαστὸ τρόπο τὴ συνέλαβε ἡ μητέρα της ἡ Ἁγία Ἄννα, ὅπως τὸ ἔχουμε πεῖ, ἀλλὰ ἀκολουθώντας τὴ φυσικὴ ὁδὸ, μετὰ ἀπὸ συνέντευξη μὲ τὸ σύζυγόν της τὸν Ἰωακείμ, ἀμφότεροι σὲ μεγάλη ἡλικία, ἀλλὰ ὅπως ἔχει πεῖ ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης χωρὶς τὸ πάθος τῆς ἡδονῆς! Θυμᾶμαι ἐπίσης κάποιον Προτεστάντη, πού μοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶναι δυνατόν μία γυναίκα νὰ κρατήσει τὸ Θεὸ στὴν ἀγκαλιὰ της.

Γιὰ μᾶς ὅμως τοὺς ὀρθόδοξους, πού γνωρίζουμε ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δυνάμει βρίσκεται μέσα στὸ χῶρον

τῆς καρδιάς μας, μετὰ τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, πού δεχθήκαμε, πού σημαίνει πὼς ἔχουμε τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ πληροφορηθοῦμε μὲ μυστικὸ τρόπο καὶ νὰ βιώσουμε αὐτὰ πού ὁ Θεὸς θεωρεῖ πὼς εἴμαστε σὲ θέση νὰ μᾶς ἀποκαλύψει, ἀνάλογα μὲ τὴν πνευματικὴ μας ὠριμότητα καὶ ἀγιότητα, τὸ νὰ δεχθοῦμε τὶς ἀλήθειες τοῦ εὐαγγελίου καὶ νὰ θεωρήσουμε τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ σὰν μητέρα μας καὶ τὸ νὰ τὴν παρκαλοῦμε γιὰ νὰ σκύψει πάνω ἀπὸ τὰ προβλήματα μας καὶ νὰ δώσει λύσεις στὶς δυσκολίες μας, αὐτὸ εἶναι στοιχεῖο τῆς καθημερινότητάς μας, καθὼς λίγο πολὺ ὅλοι μας ἔχουμε γευτεῖ τὴν ἀνταπόκριση τῆς Θεοτόκου στὶς παρκαλήσεις μας καὶ ἔχουμε νὰ ὁμολογήσουμε ἀνάλογες ἐμπειρίες!

Αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἐπικοινωνία μας μὲ τὴν Παναγία μας μέσα ἀπὸ τὴν προσευχὴ μας καὶ αὐτὰ πού βιώνουμε σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο ὁ καθένας μας, βρίσκοντας λύσεις στὰ ἀδιέξοδά μας, εἶναι ἔργο τῆς Παναγίας μας, πού μας φωτίζει τὸ μυαλὸ μας καὶ ἀνακουφίζει τοὺς πόνους μας.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀσφαλὴς δρόμος πέρα ἀπὸ αὐτὸν πού διαβαίνουμε κρατώντας τὴν Παναγία μας, τὴν Ἀειπάρθενο Ἀγνὴ Θεοτόκο, ἀπὸ τὸ φουστάνι!

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ ἀπειρογάμῳ.

**Καὶ τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι,
τοῖς θέλουσι θερίξειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως, ἀλληλούια.**

Ὅταν κάποτε ἐπισκέφτηκα τοὺς Δελφούς εἶδα καὶ μία μαρμαρίνη πέτρα, πού ἔλεγαν πὼς εἶναι ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς. Ἄν τώρα θέλαμε νὰ προσδιορίσουμε τὸν ὀμφαλὸ τῆς πίστες μας, τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας, θὰ μπορούσαμε κατὰ τὴν ἄποψή μου νὰ τὸν ἐντοπίσουμε μέσα στὴ λέξη, στὸν ὄρο «σωτηρία»! Γύρω ἀπὸ τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ ὄρου περιστρέφονται ὅλα τὰ γεγονότα, οἱ ἐννοίες καὶ οἱ καταστάσεις, πού ἔχουν σχέση μὲ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη μας.

Γιὰ τὴ σωτηρία μας σαρκώθηκε ἡ Θεότητα! Γιὰ τὴ σωτηρία μας σταυρώθηκε ὁ Κύριός μας! Γιὰ τὴ σωτηρία μας ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε στὸν οὐρανὸ καὶ ἔστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸν Παράκλητο, νὰ μᾶς φωτίζει καὶ νὰ μᾶς καθοδηγεῖ στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς μας στὸ χαμένο μας Παράδεισο!

Ὅλα αὐτὰ μέσα σ' ἓνα πνεῦμα ἐλευθερίας τῆς βούλησής μας, ἐλευθερίας ἀπὸ τὰ πάθη μας, ἐλευθερίας ἐπιλογῶν καὶ πληρότητας τῶν ἁρετῶν, πού ἀποκαθιστοῦν τὸν ἔκπρωτο ἄνθρωπο τοῦ σκότους, τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ὀργίων, τῶν ἀνθρωποθυσιῶν καὶ τῶν διαστροφῶν πάσης μορφῆς, τὸν φιλήδονο, φιλάργυρο καὶ φιλόδοξο ἄνθρωπο, πού τὸν ἀποκαθιστοῦν στὴν πρώτη του κατάσταση τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης, συντοπίτη τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ Θεοῦ!

Γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτό, ἡ σωτηρία μας δηλαδή, ἀπαιτοῦνται δυὸ πολὺ ἀπλὰ πράγματα. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, πού εἶναι Ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, πού εἶναι φορέας θεότητας, ὅπως καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα!

Ἱστορικὰ ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη, ἀφοῦ ἔδωσε τὸν Υἱὸ Του νὰ θυσιαστεῖ γιὰ τὸ χατίρι μας, γιὰ νὰ πληρώσουμε τὰ λύτρα, πού μᾶς ἐλευθερώνουν ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν παθῶν μας. Πρακτικὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μεταμορφώνει τὴν κοινωνία τοῦ homo homini lupus, τὴν κοινωνία δηλαδή ὅπου ὁ ἄνθρωπος εἶναι λύκος γιὰ τὸ συνάνθρωπό του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κατασπαράξει, σὲ κοινωνία ἀγγέλων μὲ ἀλληλοπεριχώρηση, ἀλληλοαποδοχή, ἀλληλοκατανόηση, ἀλληλεγγύη καὶ ἀδελφοσύνη! Καὶ αὐτὰ ὄχι μετὰ θάνατον, ἀλλὰ ἐδῶ καὶ τώρα. Ὑπάρχουν οἱ προϋποθέσεις, πού εἶναι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἂν εἴμαστε εἰλικρινεῖς βέβαια καὶ ἐμπιστευόμαστε τὸ γλυκύτατο Ἰησοῦ μας! Ἄν ὄχι...

Δικὴ μας ἡ ἐπιλογή, δικᾶς μας καὶ οἱ συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν μας!

Συνεχίζεται...

